



*Union*

*Jack*

*Anglie*  
*Skotsko*  
*Irsko*

*Jiří Kostúr*

# *„Union Jack“*

*putování  
Anglií, Skotskem a Irskem*

**Jiří Kostúr**

**Union Jack**

*putování Anglií, Walesem, Skotkem a Irskem*

**Vydáno v roce 2016**

**Nakladatelství Jiří Kostúr ([jiri.kostur@seznam.cz](mailto:jiri.kostur@seznam.cz))**

**© Jiří Kostúr, 2015**

**Obálka: Jiří Kostúr**

**Fotografie: Jiří Kostúr**

**ISBN: 978-80-88139-03-4 (PDF)**

**ISBN: 978-80-88139-04-1 (EPUB)**

**ISBN: 978-80-88139-05-8 (MOBI)**

*Obsah:*

**Úvodem**

**7. září**

**8. září**

**9. září**

**10. září**

**11. září**

**12. září**

**13. září**

**14. září**

**15. září**

**16. září**

**17. září**

**18. září**

**19. září**

**20. září**

**21. září**

**22. září**

**23. září**

**24. září**

**25. září**

**26. září**

**27. září**

**28. září**

**29. září**

**30. září**

**1. října**

**2. října**

**3. října**

**4. října**

**5. října**

**6. října**

## Úvodem:

Letos v září roku 2014 jsme se Skaláky zaměřili svůj nejnovější explorerský výboj za Lamanšský kanál do ostrovní říše „Union Jacka“. Tak se říká vlajce království Velké Británie, která sdružuje mimo Anglie a Severního Irsku také Wales a Skotsko.

Ve Skotsku zrovna, když jím před přejezdem trajektem do Irsku budeme projíždět, se bude konat referendum o jeho samostatnosti. Šance stoupenců vystoupení nebo nevystoupení Skotska z britského svazku jsou tak 50 na 50. Jestli eventuální skotská nezávislost bude pro Skoty pozitivní nebo negativní, to nedokážu posoudit. Kdyby se ale v části obce Chmelná, kde bydlím, konalo referendum o odtržení od kočkopsa městyse Křemže, tak budu hlasovat rukama a nohama pro, abysme se zbavili tamní kocourkovské zastupitelské pakáže, která nám odtamtud vládne. Skoti mají v Severním moři ropu, Chmelná zas největší rozlohu obecních lesů. Teď však na to kašlu, hurá opět do světa!

Napřed musím ale frčet přes České Budějovice do Prahy, kde máme se Skalákem a Šárkou sraz. Koná se tam v sobotu 6. září v divadle Archa oslavný koncert k příležitosti dokončení dokumentárního seriálu o českém androši, který v rozsahu 40 dílů natočila Česká televize. Protože ve „Fenomenu undergroundu“ máme se Skalákem každý svou roli, já v dílu o časopisu VOKNO, tak jsme tam pozvaní. Jinak bysme už teď ve Francii najížděli s Meďourem a Jimnym na trajekt v přístavu Calais do anglického Doveru.

Do Prahy jsem přijel už v pátek večer a zaparkoval auto za panelákem na Zahradním městě, kde bydlí přítelkyně. Chut'ovkou bylo, že jsem musel vytahat a odnést k ní do bytu skoro všechny cestovní propriety jako deky, krosnu atd., abych nesváděl zloděje a auťák mi někdo nevybrakoval. Bylo toho požehnaně, protože většinu potravin vezeme se Skaláky vždycky už z Česka, oni v jejich karavanu a já přepravku a kartonovou krabici ve svém japonském terěňáku. Přes kartony s plechovkáčema Ambrosius v zadním prostoru a na zadním sedadle jsem přehodil akorát kus hadru, ty přinejhorším koupím někde v Kauflandu cestou na Plzeň. Předdesílám dopředu, že mi je homelessově ze Zahradního města nechali na pokoji.

Koncert v Arše proběhl normálka, hrálo tam dost androšských kapel, mimo Plastiků a Skalákovy Hever and Vazelína Bandu si ostatní

už nepamatuju. Celou trachtaci sponzoroval miliardář Janeček, což je tedy přitažené trochu za vlasy: miliardář a český underground. Korunu všemu ale nasadil Čuňas, který s náma už po Evropě nejezdí – objímal se tam a poplácával po rameni s generálním ředitelem České televize Petrem Dvořákem, jenž těsně před listopadovým plyšákem vstoupil do KSČ. Nejspíš ho bývalý plukovník BIS bere také jako bojovníka Studené války tak jako jednoho důstojníka StB, když v jednom dílu „Fenoménu“ žvanil, že je to stejné jako když se po II. světové válce bratrsky sešli veteráni z armády generála Pattona a příslušníci Wehrmachtu a povídali se, jaká to byla švanda, když po sobě stříleli. To je verze Čuňase a v tom dílu s estébákem to vypadalo, že se František bude snad s ním líbat jako Husák s Brežněvem. U televizního Dvořáka se nedivím, za funkci poradce seriálu „Fenomén undergroundu“ kápily jistě slušné prachy!

## 7. září

V neděli ráno jsem zase vynášel všechny odnesené věci nazpátek do auta. Rozloučil jsem se s přítelkyní a najel na Jižní spojku a pak odbočil na Smíchov a po Plzeňský do Motola, kde Skalák na mě čekal u pumpy OMV. Měl nějakou závadu na elektroinstalaci, kterou odstraňoval.

Šárka včerejší koncert vyspávala ještě vzadu v Meďouru. Jak mi Míra sdělil, tak z Archy pořád nechtěla odejít a on se nakonec dožral, nechal ji tam a odjel na Císařský ostrov, kde s Meďourem parkoval. „Ve 4 ráno mi volal Pepa Janíček, že není schopná pohybu, kam mi ji maj dovízt!“ dozvídal jsem se podrobnosti přesunu pijanky z Meziříčka, která se mi v Arše už v rozjařeném stavu chlubil, že má nového milence. „Koho?“ zajímal jsem se. „Seznámila jsem se s tím miliardářem Janečkem,“ bylo mi pyšně oznámeno.

Závada na kabelech u topení byla odstraněna, ale Meďouru se na plzeňské dálnici utrhnul pro změnu kus dezénu na jedné zadní pneumatice. Stavěli jsme hned na nejbližší benzínce, kde Skalák celý upocený měnil kolo. To už Šárka byla probuzená, ale rodinná náladička nebyla ještě v normálu. Soudím tak proto, že při odchodu na záchod Šárka pronesla: „Tak mě klidně někde vyhod!“

Odpověď Míry: „Vysadím tě v Blatný!“

Tam bydlí Šárčiny rodiče. Popíchoval jsem ze srandy Skaláka: „Teď máš šanci se ji zbavit!“

Šárky jsme se nezbavili. Kdo by nám nakonec vařil? Dneska jsme to nepotřebovali, sjeli jsme z dálnice k Přimdě a v nějaké hospodě u silnice jsme zašli na oběd. Homolkovi už spolu mluvili. Já si dal na měsíční rozloučení s Českem vepřovou na houbách s knedlíkem. „Ty houby šli teprve hledat!“ okomentoval jsem dlouhou pauzu, než jídlo přinesli. Číšníci, když přišla pro talíře a ptala se, jestli krmě byla dobrá, jsem řekl: „Měli jste mi říct, já jsem věhlasný houbař!“

Před přejezdem do Německa se s námi hraniční Rozvadov rozloučil zástupem obligátních malovaných sádrových trpaslíků vystavených Vietnamci podél silnice. Původně Skalák plánoval jet přes Cheb a Frankfurt, protože neměl zaplacenou dálniční krabičku pro snímání kilometráže ze sledovacích ramp firmy Kapsh. Chtěl si sice u pumpy koupit dálniční známku, ale ty se pro velké karavany neprodávají. Já desetidenní dálniční známku měl zakoupenou, u Tábora je kus dálnice a na Prahu vede D 1. D 5 na Plzeň nakonec Míra riskl a na hranici ho nezmáčkli kvůli pokutě jako v Rakousku, když jsme před pěti lety jeli na Sicílii. Teď už jsme to prali na Norimberk a dál Německem.

## 8. září

Na noc jsme si ustlali u nějakého městečka v oblasti mezi Heidelbergem a Mannheimem. Kolem Mannheimu pojedeme proto, že jsem Skaláka ukecal, abychom to vzali přes Lucembursko, když míříme na sever Francie.

Nocležnický flek se nacházel u úzké silničky na odpočinkovém plácku pod ořechem, kde se nacházel prázdný kamenný podstavec s dvěma lavičkama a odpadním košem. Na podstavec jsem pak ráno donutil vylézt Skaláka, aby zapózoval pro reprezentativní fotku. Šárka se už vyspala z kocoviny a taky jsem vyblejsknul třetího člena jejich osádky, o němž nebyla ještě řeč. Ano, je to jejich psice fena boxera Silona. Už v cestopise o Turecku jsem zmiňoval, že já ji tituluju jménem Solvína.





*Jan z Nepomuku zvaný Skalák*





*Že Šárce i ta kocovinka sluši?*



*Naše hlídačka Solvinka*



*Autor s už anglickými holuby*

Vedle plácku se nacházelo kukuřičné pole, kam jsem po probuzení zašel hodit bobek. Před ním byla vinice, tu jsem pak navštívil a přinesl plnou igelitku orosených hroznů. Zelené kuličky jsou sice drobné, ale dobré.

Slunce už za zadkem aut vychází a rozptyluje zářijovou mlhu. Probudil jsem se v půl sedmý, opravil magneták v autě, který Johnem Lee Hookerem vzbudil Míru, jenž se vytenočkoval a zase zalezl, že je brzy. Ochmelka Šárka ještě vospává včerejší opici. Němci už venčí své psy.

Šviháme to na Saarbrücken. Předjel jsem hlemýždě Skaláky v kopci, že se na prvním parkovišti domluvíme kvůli tankování – v Německu jsou pumpy poměrně daleko od sebe. Zajel jsem čekat k benzínce Agip, kde mi zazvonil mobil, a bylo mi oznámeno, že Skaláci odbočili k pumpě mimo dálnici a že je v městečku blešák. „Do prdele, to tam budete dvě hodiny, jak znám Skaláka!“ rozčiloval jsem se. Odpovědělo mi tajené pousmání Šárky.

Skutečně jsem čuměl na Agipu 2 hodiny. A mohl čekat i déle, kdybych nezavolał, kde jsou, a že na ně kašlu a jedu na Saarbrücken sám. Jenže oni už projeli buď kolem, anebo vjeli na dálnici až za mnou, protože jsem dostal odpověď, že už jsou 50 km před Trierem a že tedy na mě počkají na lucemburské hranici. Byl jsem pěkně nasířenej kvůli té dvouhodinové ztrátě, ale aspoň jsem si přečetl páteční Lidovky.

Načepoval jsem u Agipu benzín, byl pěkně mastnej: 1,69 euro. Další hlášení bylo, že ne na hranici, ale že čekají u pumpy asi 40 km před Trierem, která je na trase jediná. Když jsme se konečně zase spojili, tak byl „suchý“ oběd, ještě se nevařilo, Šárka vospávala stále motolici ze sobotní Archy. Napravila si reputaci dvěma křemenáči, které našla a které večer budou do polívky.

Vyrazili jsme kolem řeky Mosel, kde byl pěkný rozhled na vinice, kde se pěstuje známé moselské víno. Na hranicích Lucemburska u benzínky Totál oznamovala cedule, že tady natural stojí 1.31 eu. Za stejnou cenu jsem pak čepoval na předměstí Lucemburska u firmy Q 8, co už známe z Itálie a Sicílie. Bude to nejspíš nejlevnější benzín, ve Francii už stojí 1,50 eu. O Anglii ani nemluvím, to bude určitě jako v Turecku: 50 Kč za litr!

Na velkém náměstí v Lucembursku – každý jistě ví, že hlavní město je stejnojmenné jako ten prťavý státní útvar - bylo nainstalované tržiště. Naštěstí to nebyl blešák, Skalák by se z něho jinak

nehnul. Já jsem aspoň u nedaleké katedrály mohl na schodišti předvést krkolomný kaskaderský kousek: špatně jsem šlápl v gumových pantoflích na dolejší schody a za řehotu Skaláka se válel na chodníku. Naštěstí jsem se moc nepraštil a Míra je hovno pohotovový paparacci, protože nestihl zaznamenat kamerou, jak jsem křepce vstal. Cestovat se zlomeným krčkem kyčelního kloubu by se mi zrovna nechtělo.

Luxembourg má pro nás Čechy dva historické významy. Jan Lucembourský, otec Karla IV, inspiroval český živel svým okřídleným heslem: „Toho bohdá nebude, aby český král z boje utíkal!“ Pravda je, že tím heslem se řídili jen husiti, český národ většinou úslužně smekne čepici a leze podmanitelům do zadku. Vysílání pro americké vojáky Rádía Luxembourg mělo pozitivnější dopad, nejen mě inspirovalo Elvisem Presleym a Billem Haileym opatřit si kytaru a vyřvávat rockenrolly. Hudebník se sice ze mě nestal, ale před bolševikem jsem na prdel nepadal!

Turistické atrakce jsou i v Lucembursku. Na jednom náměstíčku byla nainstalovaná umělecká výstava figurín ze slisovaných všemožných plechovek a o kus dál předváděla trojice jogínů popření fyzikálních zákonů tíhy. Zajímalo by mě, když svou celodenní produkci ukončí, jak zamaskují tu sestavu trubek, kterou mají ukrytou v bílých hábitech a rukávech. Něčím se člověk živit musí!

Ve městě se má nacházet náměstíčko pojmenované po Janu Palachovi. To jsme se vydali hledat se Skalákem už sami, Šarka odpadla a čekala na nás se Solvínou v parčíku ve stínu velkého buku. Vypτάval jsem se na náměstí policajta a vojáka, kteří hlídali velký vládní palác, a ty na mě koukali jako tvrdý Y. Ignorant Míra se smál, když slyšel moje anglická slova: Czech student, fire, year 1968, Occupation SSSR.

Skalák se na nic nikdy ze zásady nevyptává, tak jsem zašel do turistického informačního střediska. Tam jsem dostal informaci, kde se náměstí nachází, ovšem mladá slečna mi sdělila, že bohužel Palach Square je zrovna v rekonstrukci. Měla pravdu, ten prřavý plácek mezi domy byl obehnan ohradou, což by úplně nevadilo, jenže místopisná cedule s Palachovým jménem byla sundaná. Takže s fotky, jak Lucemburčané ctí jméno kluka, který je po Janu Husovi společně s Janem Zajícem českým národním hrdinou, nebylo nic. Se smůlou s tou opravou nás se Skalákem smířily vypalovačky bluesové formace Luisiana Bandu, který hrál v sousedství.





*Sochy z plechovek*



*Fyzikální zákony neexistují*





*Luisiana Band*

Před odjezdem z města jsme vyzkoušeli na parkovišti, kde jsme parkovali, komunikační instrumenty: vysílačky, abysme necpali zbytečně prachy mobilním operátorům. Skalák s Čuňasem si je zakoupili ve Vídni před odjezdem do Itálie a Čuňas tu svou teď zapůjčil pro mě. Operační vzdálenost vysílaček má být snad 30 km, pamatuju si ale, že oba majitelé nadávali, že jim může utrhnout uši kravál kamionů, projíždějících kolem vysílajícího.

Na parkovišti to zatím šlapalo, avšak to jsme to zkoušeli se Skalákem vzdáleni od sebe 20 metrů. Prozatím jsem zapomínal přepínat příjem a vysílání, nicméně při slovech: „Tady orel, tady orel!“ jsem se cejtil jako velitel sledovačky ze IV. Správy StB z Ústí nad Labem, která na mě byla nasazena jednou v Lomu u Mostu. Já ji odhalil a tak ve čtyřech autech, které obšancovaly hospodu „Zdařbůh“, v níž jsem bydlel, znělo: „Tady kukačka, tady kukačka, bacha skřivánku, Řidič zabočuje za roh k tobě!“ Já jezdil v tu dobu jako řidič v nemocnici Most a tamní StB mi přidělilo stejné krycí jméno.

Z Lucemburska jsme nejeli hned nejkratší cestou do Francie, ale vzali jsme to severozápadně po dálnici do Belgie směrem na Brusel.

Do belgického hlavního města teď zajíždět až nebudeme, já bych tam chtěl nakouknout při zpáteční cestě. Z belgické dálnice jsme pak odbočili k hraničnímu městu Boullon a ve Francii zamířili k Charleville –Mezieres. Kam až jsme dojeli, to v deníkových poznámkách nemám zapsáno. Akorát jsem ten den uzavřel slovy: přespání na polní cestě: kuň s kravkou a kozy.

## 9. září

Od Charleville jsme dopoledne dojeli do St. Quentin. Tam v supermarketu jsem koupil dvě lahve vína na večerní oslavu mých včerejších dvaasedmdesátin. Pochopitelně jsme si se Šárkou zakoupili camembert a další francouzské sýry. Skalák, známý sejařfob, si recipročně zakoupil nějaký salát, nemyslím hlávkový.

Udělali jsme si sváču, prozatím jsem zkonzumoval český camembert firmy COOP. Pokračujeme na Amiens. Z vysílačky občas chrastí přejezd kamionů, ale taky se ozývá konverzace Homolků, kteří jedou přede mnou. Ptal jsem se: „Tu vysílačku máte zapnutou, když i souložíte?“ Odpověď nepřišla, Skalák mlel o něčem jiném.

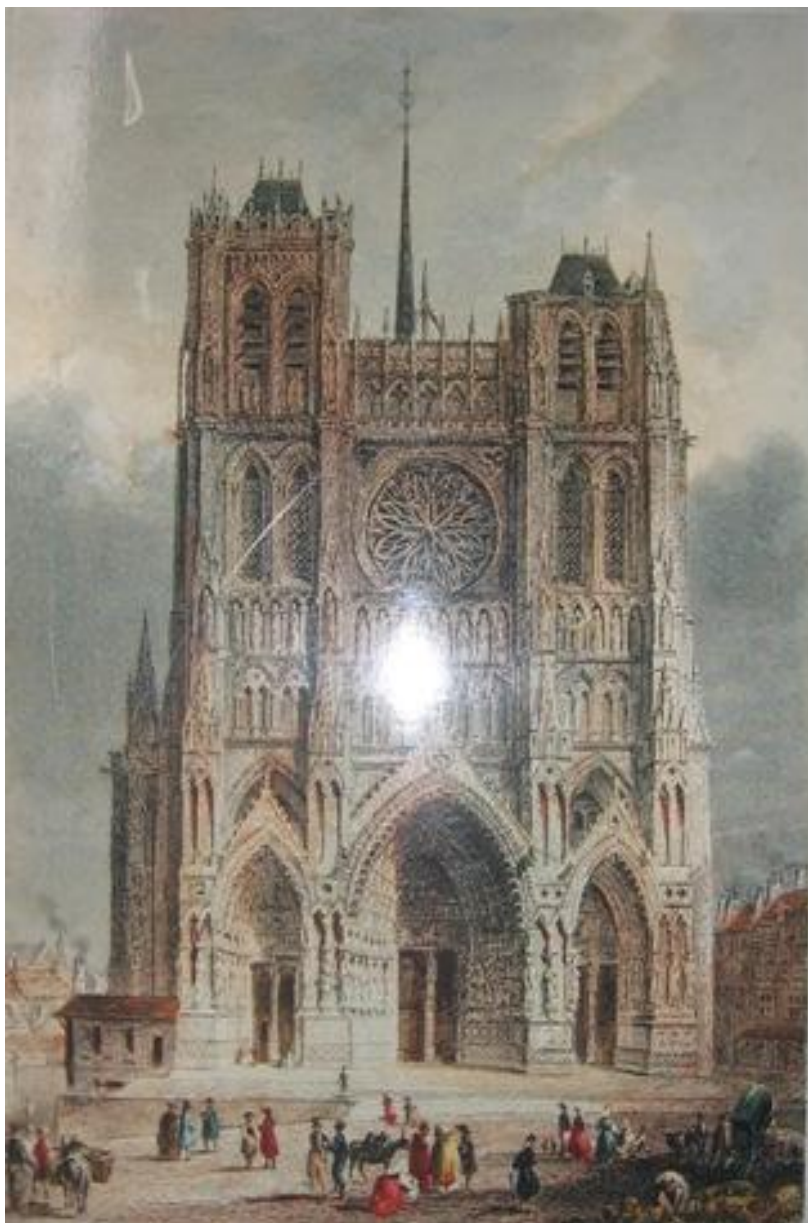
Kratší cesta by byla přes Arras, ale v Amiens má být největší katedrála ve Francii. Když jsme před třemi lety projížděli také Normandií a pak dolů do Španělska a Portugalska, Amiens jsme vynechali, vystačili jsme si s katedrálami napřed s Notre Damem v Paříži a pak v Remeši a Rouenu. Já už viděl předtím katedrálu i v Chartres.

Notre Dam v Amiens je fakt obrovský. Má stejné ploché věže francouzské gotiky jako zmíněné katedrály. Že ji stojí doopravdy vidět, svědčí to, že jsme zaplatili parkovné 0.50 euro na půlhodiny a přetáhli to o další půlhodinu. Je tady též pěkné nábřeží u řeky Somme.

Chtěli jsme zajet i k historickému kapitulačnímu vagonu, kde na začátku II. světové války Francouzi s maršálem Petainem podepsali Německu kapitulaci. Hitler nechal přitáhnout tentýž vagon na stejné místo, v němž pro změnu Německo podepsalo kapitulaci za I. světové války. Bohužel ta jizlivá historická rekvizita se nachází hodinu cesty od Amiens směrem na Paříž, jak jsme se dozvěděli v informačním centru.



*Katedrála v Amiens*



*Francouzská gotika v Amiens*